

O soutěži „Sedmero přání“ v Československé televizi

Vzpomínám na to, jak jsem se jako přímý účastník dostal do začínající Československé televize do soutěžního pořadu „Sedmero přání“. Bylo to v roce 1956, když jsem dostal od pana Dr. Jana Pixy příjemné pozvání k účasti na živém vysílání zmíněného pořadu. Podstatou této soutěže bylo, že televize měla splnit sedmi divákům jejich přání, pochopitelně předem připravená a nacvičená. Právě na takový pořad jsem dostal pozvání na den 7. září 1956

.

Jako divačka jela se mnou i moje manželka. Dostavili jsme se ve stanovený den a hodinu do televizního studia v bývalé Měšťanské besedě. Bylo to den před vysíláním pořadu. Ve studiu nám sdělili, že odpoledne bude čtená zkouška na sobotní přímé vysílání „Sedmero přání“. V pátek večer pak byla ještě druhá čtená zkouška, obdobná s tou odpolední, ale již mnohem důkladnější. Pak druhý den v sobotu večer se už jelo „na ostro“.

Zajímalo mě zákulisí tehdejší ještě skromné televize, poznal jsem některé tehdejší její pracovníky, kameramany, jejich asistenty, režiséry aj., např. pány Jungvirta, Švehlu, Januru a další. Po prvé jsem se zde z očí do očí sešel s tehdy mladičkým zpěvákem Josefem Zímou.

V čem spořívala náplň mého účinkování a mého „přání“. Musím předeslat, že všechno bylo se mnou předem již připraveno, nachystáno a narežirováno. A tak jsem podle daného scénáře měl mít takové přání:

„Já bych si přál, aby mi krasobruslařka a klavíristka Jindra Kramperová zahrála nějakou pěknou skladu Antonína Dvořáka“. Jindra Kramperová byla už v zákulisí připravena a zahrála mi tedy na moje „přání“ Dvořákovu „Humoresku“, čemuž jsem se jako musel „divit“, jak známá krasobruslařka umí také krásně hrát na klavír a nakonec jsem musel Jindřišce pěkně poděkovat.

Při přímém vysílání, kdy jsem byl v záběru TV kamer, rozmlouval se mnou Dr. Pixa, poptal na moje zaměstnání, kde žiji, jak se mi vede, co moje rodina. I tohle se již předem několikrát nacvičovalo a bylo připraveno. Tak se konferenciér např. ptal: *„Kde, pane učiteli, žijete a jak je*

tam u vás?"

Odpovídal jsem: „**Já bydlím ve Vesci pod Kozákovem, kde je velice hezky, protože my žijeme v Českém ráji. Jsem učitelem na Národní škole ve Vesci a zároveň jsem jejím ředitelem.**“

A Dr. Pixa nato: „*A jak jste si to zařídil, abyste mohl být v pracovní den v televizi?*“ Moje odpověď:

„**My učíme na škole dva, a tak za mne dnes zaskočila kolegyně učitelka Jeriová, kterou bych chtěl tímto pozdravit!**“

Dr. Pixa: „*Pane učiteli, kterou třídu vy vyučujete?*“ „**Já v tomto školním roce vyučuji čtvrtý a pátý ročník národní školy. Všechny své žáky chci pozdravit!**“

Dr. Pixa: „*Vy ale máte ještě nějaké vedlejší zaměstnání, jak jste mi v zákulisí prozradil.*“ „**Ano, dělám ještě osvětovou činnost v rámci naší Osvětové besedy, kde pořádáme přednášky, besedy, promítáme filmy a hrajeme také loutkové divadlo.**“

Dr. Pixa: „*A včeličky nepěstujete? To učitelé za našeho mládí také včelařili a učili žáky roubovat mladé štěpy.*“ Moje odpověď: „**Já včelařem nejsem, jednak se včeliček trochu bojím a jednat prostě na to nemám čas. Tak snad až budu jednou v penzi, možná se dám i na včelařství.**“

Dr. Pixa: „*A pane učiteli, copak byste si přál do budoucna?*“ Odpovídám: „**Víte, pane doktore, já bych se rád jednou dostal na skutečný klavírní koncert naší umělkyně Jindřišky Kramperové, protože její klavírní hra se mi velice líbí.**“ (tohle vše bylo taky dopředu připravené a narežirované).

Dr. Pixa: „*Věřím, že i toto vaše přání se vám jednou splní! Děkuji vám za vaši účast na dnešním večeru!*“ - a již následoval další pozvaný a měl jiné „přání“... A tak se to opakovalo celkem sedmkrát, aby to bylo „Sedmero přání“.

Takhle jsem si celý ten svůj televizní rozhovor s panem Dr. Janem Pixou zapsal. Bohužel nebylo žádné video a neměl jsem ani magnetofon, aby moje první (a poslední) vystoupení v televizi mohlo být nahráno a zachováno pro budoucnost. Bylo by to dnes zajímavé pokoukání pro moje dnešní vnoučata. Tenkrát mi bylo pouhých 30 roků, dnes v roce 2003, je mi už 77 roků. Na pana Dr. Pixu si často vzpomínám a občas si ještě napíšeme nějaký ten pozdrav.

K tomu, co jsem zde uvedl, chci ještě připomenout, že na všech zkouškách i na přímém vysílání byla se mnou ve studiu i moje manželka, ovšem mimo záběr kamer. Takže mohla zpovzdálí všechno pěkně pozorovat. Nakonec všechno dobře dopadlo. Slečna Kramperová mi podle přání zahrála a celý pořad vyzněl krásně, nenuceně, nikdo z diváků doma nepoznal, že vše bylo „krásně“ nahráno. Já jsem ji za splnění přání poděkoval. Doma všichni napjatě očekávali před tou maličkatou obrazovkou, kdy se na ní konečně objevím.

Jen malému synkovi Františkovi, kterému byly tehdy tři roky, bylo prý divné, kdeže je v té televizi maminka, když jela přece do Prahy s tatínkem. V v televizi viděl jen mne, mámu nikde nespatriil. Tak mu „nakukali“, že seděla pod stolem, u kterého jsem já účinkoval. A tam přece na maminku kamera nemohla vidět.

Nikdo z lidí, se kterými jsem později o svém televizním vystoupení hovořil, nemohl pochopit, že to bylo dopředu všechno pěkně připravené a narežirované. To dnes už jsou TV diváci mnohem „chytřejší“, poučenější a vědí, že skoro všechno, mnoho soutěží a podobných pořadů je dopředu předtočeno a nachystáno, pečlivě narežirováno.

Snad ještě abych připomněl, že jsem na žádném koncertě Jindry Kramperové již nikdy nebyl. A ani ona se nestala příliš známou nebo proslavenou. Byla krasobruslařkou, ale na ledě mnohokrát padala, jako i jiné hvězdy. A tak si ani slávy v krasobruslení mnoho nevysloužila. To spíš přece jen byla o málo známější u toho svého klavíru.